

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/133/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819200823
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8819200823.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752 právne zastúpený: JUDr. Pavol Pospécha, advokát, so sídlom Lichnerova 23, 903 01 Senec, IČO: 51 474 786, proti žalovanému: L. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX, XXX XX V., o zaplatenie 119,72 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 5Csp/50/2019 -52 zo dňa 27.06.2019 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) o zaplatenie 119,72 eur s príslušenstvom rozhodol, cit.:
„ Žalobu žalobcu zamietá.

Žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 119,72 eur s prísl. Nárok odvodzoval od Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú uzatvoril so žalovaným dňa 07.07.2014, na základe ktorej žalovanému poskytol úver vo výške 840 eur a dohodol podmienky jeho splatenia. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka; § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch; § 3 ods. 3, zákona o ochrane spotrebiteľa; § 3 ods. 1, § 39, § 41, § 44 ods. 1, ods. 2, § 46 ods. 2, § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1-3, ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2, § 54a, § 451 ods. 1, ods. 2, § 457, § 458 ods. 1, § 517 ods.1, ods. 2, § 544 ods. 1, ods. 2, § 875v Občianskeho zákonníka; § 154, § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku.

4. Po vykonanom dokazovaní zistil, že na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.07.2014 žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 840 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s úrokmi a poplatkom za poskytnutie úveru v sume 1.101,52 eur. V žiadosti o požadovanom revolvingovom úvere sa uvádza údaj o RPMN vo výške 20,92% ročne a v údajoch o schválenom revolvingovom úvere údaj o RPMN vo výške 20,91% ročne. Ročná úroková sadzba bola uvedená v bode 5. formulára vo výške 18,04 % ročne a v bode 6. formulára vo výške 18,03% ročne. Istina úveru (poskytnutá čiastka úveru) bola uvedená v bode 5. formulára vo výške 1.050 eur a v bode 6.

formulára vo výške 840 eur. Mesačná splátka bola uvedená v bode 5. formulára vo výške 37,28 eur a v bode 6. formulára vo výške 29,82 eur. Zmluvný formulár mal žalovaný podpísať 03.07.2014 a žalobca 07.07.2014.

5. Z obsahu Zmluvy zistil, že súčasťou predtlačenej formy a jednoliateho textu je aj záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 14,6% p.a.) v prípade omeškania s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti alebo záväzku podľa Dohody o poskytovaní služieb.

6. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy mali byť zmluvné dojednania. Zmluvné strany prehlásili, že si žiadosť/zmluvu vrátane zmluvných dojednaní prečítali, že bola uzatvorená na základe slobodnej vôle, jej obsahu riadne porozumeli a na dôkaz tejto skutočnosti pripojili nižšie svoje podpisy (bod 13 zmluvy).

7. Tiež uviedol, že medzi stranami sporu bola dňa 07.07.2014 uzatvorená aj dohoda o poskytovaní služieb. Na jej základe sa žalovaný zaviazal žalobcovi poskytovať služby: informácia o zostávajúcich záväzkoch, odklad splatnosti splátok, informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, zmena zmluvy na podnet klienta, prepárovanie platieb na príslušnú službu, druhá upomienka zdarma, podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom. Táto dohoda zakladala právo zákazníka na využívanie služieb a povinnosť uhradiť odplatu. Dohodnuté služby boli doplnkové a dobrovoľné, nemali povahu podmienky alebo predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom a zákazníkom. Žalobca sa zaviazal, že za uzavretie dohody zaplatí mesačne odplatu vo výške 2,51% zo sumy schváleného úverového rámca zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru a túto sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach, ktoré boli uvedené spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru (bod 7.1 Dohody).

8. Súd prvej inštancie zistil z výpisu z účtu žalobcu, že bola dňa 07.07.2014 žalovanému odoslaná na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX suma 812 eur. Podľa karty klienta a výpisu z účtu žalovaného, tento na predmetnej zmluve uhradil sumu 953,80 eur.

9. V oznámení o zosplatnení z 22.05.2016 žalobca upozornil žalovaného, že bol v omeškani s úhradou splátok č. 20, 21 a 22 a že suma omeškaných splátok bola 150,60 eur. V prípade ak sa dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek z uvedených splátok o viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy. Žalovaný oznámenie o zosplatnení úveru prevzal dňa 26.05.2016.

10. Žalobca v podaní z 10.06.2019 oznámil žalovanému, že sa dostal do omeškania so splácaním splátok. Vzhľadom na omeškanie žalovaného s úhradou splátky č. 20 o viac ako tri mesiace, a to napriek predchádzajúcemu upozorneniu na uplatnenie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, preto došlo k uplatneniu tzv. straty výhody splátok. Oznámenie o uplatnení práva podľa § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo žalovanému doručené dňa 26.05.2016. Celková suma dlhu žalovaného voči žalobcovi predstavoval súčet neuhradených splátok, ktoré boli zosplatnené na základe vyššie uvedených skutočností a bola v sume 119,72 eur.

11. Prvoinštančný súd skonštatoval, že predmetný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným považoval za spotrebiteľský, preto bolo potrebné na neho aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. (Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014)

12. Po takto vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere je neplatná. Písomná forma predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere nebola dodržaná v zmysle ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to pre obsahovú nezgodnosť písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti bodu 5. a bodu 6. zmluvy.

13. Vychádzal zo zistenia, že, žalovaný žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísal dňa 03.07.2014 s údajmi o požadovanom úvere v bode 5. formulára. Žalobca podpísal formulár až 07.07.2014, pričom údaje v bode 6. formulára - údajoch o schválenom revolvingovom úvere sa líšia od údajov v bode 5. formulára, a to pokiaľ ide o požadovanú sumu úveru, výšku splátok, údajoch o RPMN a ročnej úrokovej sadzbe. Išlo o vopred pripravený formulár žalobcu č. XXXXXXXXXXXX zo

dňa 07.07.2014. Tieto dva jednostranné prejavy vôle účastníkov zmluvy neboli identické (a to bez ohľadu na to o aký údaj sa jedná - v tomto konkrétnom prípade sa jednalo o údaj istinu, výšku splátok, RPMN, úrokovú sadzbu), tak v zmysle ust. § 46 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka nedošlo k uzavretiu zmluvy písomnou formou. Podľa ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Žalobca pri schvaľovaní úveru 07.07.2014 zmenil v bode 6 základné údaje pôvodne žalovanému uvedené pri podpise zmluvy. Takáto zmena v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa považuje za nový návrh, ktorý už žalovanému nebol predložený k prijatiu, a teda nemohla ani vzniknúť platná zmluva o úvere na základe zmien, ktoré vykonal žalobca 07.07.2014 a v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka nedošlo ani k platne uzatvorenej zmenenej zmluve. Skutočnosť, že žalovaný prijal takto zmenený návrh zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru však z vykonaného dokazovania nevyplýva, pričom samotné čerpanie úveru nemožno považovať za konkludentné prijatie návrhu zmluvy. Zákon vyžaduje na platné uzavretie zmluvy písomné prijatie návrhu zmluvy, ako to vyplýva z § 46 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka.

14. Podľa súdu prvej inštancie údaje medzi bodom 5 a 6 predmetnej zmluvy mali byť totožné a to tiež v otázke hodnôt vstupujúcich do výpočtu RPMN (predpokladov pre výpočet RPMN), ktoré nemali byť rozdielne. Pri schválení úveru sa vyskytol iný údaj, pretože ide o údaj predpokladaný a v bode 6 ide o údaj schválený. Tieto údaje neboli totožné a nepochybne boli mátauce a zavádzajúce pre priemerného spotrebiteľa, ktorý nemá potrebné odborné znalosti. Ku dňu, kedy malo dôjsť k uzavretiu spornej zmluvy vyžadovalo ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere písomnú formu. Nedostatok písomnej formy spôsobuje jej neplatnosť. Údaj o RPMN nemohol byť zmenený jednostranným úkonom zo strany žalobcu. Na podporu svojho názoru poukázal na viacere rozsudky krajských a okresných súdov, ktorých spisové značky konkretizoval.

15. Súd prvej inštancie uviedol, že tzv. dohoda o poskytovaní služieb bola len umelo vytvorená žalobcom ako samostatná zmluva, aj keď je nadväzujúca na príslušnú úverovú zmluvu. V skutočnosti však bolo potrebné ju vnímať ako súčasť úverovej zmluvy. Jednalo sa o službu, ktorá mala byť poskytovaná zo strany žalobcu, a to v priamej súvislosti s poskytnutým úverom. Uvedenú dohodu možno považovať za rozpornú s dobrými mravmi, keďže spotrebiteľ mal zaplatiť za služby v nej uvedené odplatu vo výške predstavujúcej cca 90,35% z poskytnutého úveru. S poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie uvedenú dohodu považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.

16. Zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním Dohody o poskytovaní služieb, súd prvej inštancie vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa.

17. Z činnosti súdu prvej inštancie známou skutočnosťou bolo, že sa jednalo o formulárový dokument, ktorý mal zdanlivo pôsobiť ako zvýhodnenie spotrebiteľa poskytovaním „nadštandardných“ služieb, avšak v skutočnosti služby ako „informácia o zostávajúcich záväzkoch“, „informácia o prijatí platby“ prípadne stretnutie s finančným agentom, či operácie ako prepároveň platieb boli bežnými administratívnymi úkonmi, ktoré by dodávateľ mal spotrebiteľovi poskytovať v rámci bežnej správy úveru a komunikácie s klientom.

18. Uzavretím Dohody sa žalobca snažil obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver ako aj judikatúru súdov, týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, týkajúce sa uvedenie skutočného údaj o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručoval možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov. Takýto postup žalobcu, ktorý bol výslovne špekulatívny v snahe obísť zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, nemôže požívať právnu ochranu (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zo strany súdu. Preto Dohodou považoval za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi a zákonom a celý postup žalobcu za jeho obchádzanie.

19. Aj napriek skutočnosti, že žalobca si v tomto konaní neuplatnil nárok z predmetnej Dohody o poskytovaní služieb uviedol, že jej uzavretie ako súčasť Zmluvy o spotrebiteľskom úvere malo vplyv na ďalšie náležitosti zmluvy, pričom uzavretie Dohody jednoznačne skreslilo údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa.

20. Tiež skonštatoval, že žalobca nepreukázal, že v prípade Dohody o poskytovaní služieb sa jednalo o doplnkovú službu, ktorú žalovaný uzavrieť nemusel. Vzhľadom na celkový charakter predmetnej dohody, výšku odplaty za služby takmer sa rovnajúcu výške poskytnutého úveru, nebolo možné takúto službu považovať jednoznačne za doplnkovú. Zámerom takejto Dohody bolo jednoznačne obísť ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za spotrebiteľský úver, ako aj judikatúru súdov týkajúcu sa úroku z úveru v rozpore s dobrými mravmi (prevyšujúce 100 % sadzieb úrokov z úveru poskytovaných bankami v čase uzavretia zmluvy) a v neposlednom rade aj obísť ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa uvedenia skutočného údajov o RPMN, ktorý spotrebiteľovi zaručoval možnosť porovnať výhodnosť jednotlivých úverov.

21. V predmetnej Zmluve, v časti o schválení úvere a oznámení veriteľa o schválení bola uvedená RPMN vo výške 20,91 % pričom podľa prepočtu mala byť správne uvedená sadzba 83,27 % (výpočet súd realizoval prostredníctvom kalkulačky <<http://ekonomika.sme.sk/kalkulacky/spotrebiteľsky-uver-rpmn-psn.php>>). Súd prvej inštancie pri tomto výpočte vychádzal z výšky úveru 840 eur, výšky mesačnej splátky úveru 50,20 eur, pri ich počte 36 a poplatku za poskytnutie úveru 28 eur. Z toho vyplynulo, že v Zmluve bola nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo malo podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzavretia zmluvy, za následok, že tento úver bol bezúročný a bez poplatkov. V Zmluve o úvere absentoval údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

22. S poukazom na rozsudok Súdného dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, sa súd prvej inštancie priklonil k tej rozhodovacej praxe, ktorá uprednostňovala výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, teda výklad pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší. Poukázal tiež na rozsudok NS SR sp. zn. 7Sžo61/2015 zo dňa 28.06.2016, rozsudok NS SR 7Cdo/128/2016 ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne v sp.zn. 27Co/36/2017 zo dňa 28. 02. 2017.

23. Osobitne sa zaoberal na zmluvnou podmienkou uvedenou v článku 8. SANKCIE, bod 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 07.07.2014. Z obsahu predmetného bodu vyplynulo, že išlo o text upravujúci záväzok dlžníka platiť zmluvnú pokutu v konkrétnej presne špecifikovanej výške. Súd prvej inštancie tento text hodnotil ako predtlačný, vopred naformulovaný, bez možnosti, aby mohol do textu, konkrétne výšky zmluvnej pokuty zasiahnuť dlžník. Zmluvná pokuta je osobitný sankčný inštitút, ktorý by mal byť medzi stranami vždy osobitne individuálne dohodnutý. Sankcia vo forme zmluvnej pokuty, uvedená v neprehľadnom texte zmluvy v bode 8.1 písanom drobným písmom, nenapĺňa zákonnú požiadavku písomného dojednania zmluvnej pokuty v zmysle § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na charakter dojednaní a začlenenia v texte právneho úkonu, nemôžu byť žiadne pochybnosti, že predmetná zmluvná pokuta nebola dojednaná individuálne. O takéto individuálne ustanovenie by sa jednalo vtedy, keď by práve takáto časť dohody bola výsledkom dojednaní zmluvných strán. O individuálnom dojednaní však nemožno hovoriť v prípade, keď si spotrebiteľ zvolí určitú formu záväzku, avšak musí prijať celý súbor opatrení a dojednaní ustanovených v zmluve, minimálne ich nemôže vylúčiť. Zároveň uviedol, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi neobsahovalo údaj o zmluvnej pokute, ako sankcia za omeškanie sa v uvedenom formulári uvádza úrok z omeškania vo výške 5,15% ročne. Spotrebiteľ je tak zo strany dodávateľa zavádzaný a môže sa mylne domnievať, že jedinou sankciou za omeškanie je práve úrok z omeškania. Uvedené ustanovenie jednoznačne spochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku v prípade omeškania. Za neprimeranú vyhodnotil aj výšku zmluvnej pokuty 14,6% ročne za stavu, kedy sadzba zákonného úroku z omeškania sa pohybovala okolo hodnoty 5% ročne.

24. Vo vzťahu k nároku na náhradu nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky, pozostávajúcej za upomienky, výzvy, pokus o zmier pred začatím súdneho konania, žalobca nepreukázal zaslanie týchto upomienok, ani reálne náklady, ktoré mu mali vzniknúť s uplatňovaním pohľadávky. Pokiaľ ide o odmenu za úkon právnej služby za zaslanie zmierného žalovanému, žalobca nepreukázal ani jeho zaslanie žalovanému. Nepreukázal, že návrh zmierného bol odoslaný, že sa dostal do dispozície žalovaného, že žalobca skutočne predmetný úkon vykonal.

25. Ustálil, že žalobca má v danom prípade nárok iba na istinu úveru bez úroku z dôvodov uvedených vyššie. Úhrady žalovaného predstavovali sumu 953,80 eur, pričom žalovanému bol poskytnutý úver v

sume 812,- eur. Žalovaný tak na základe uvedenej zmluvy zaplatil viac, ako bol povinný. Súd prvej inštancie preto žalobu žalobcu zamietol.

26. Tiež zhodnotil, že nárok na bezdôvodné obohatenie z predmetnej neplatnej zmluvy je premlčaný aj v trojročnej objektívnej premlčacej dobe v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Peňažné prostriedky boli žalovanému poskytnuté 07.07.2014 a žalobu žalobca podal na súde dňa 15.03.2019, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

27. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2, aplikujúc článok 4 a 17 CSP. V konaní úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli, preto ich mu nepriznal.

28. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, že zmluva o úvere bola tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen na listine označenej ako Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu / Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvorili zmluvné dojednania, ktoré boli v zmysle článku 13 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7. ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Ďalej uviedol, že z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplývalo, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára bol dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9. ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplývalo, že Zmluva o RÚ bola uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto zmluvou o revolvingovom úvere. Deň splatnosti poslednej splátky úveru bol uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím bola splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Vzhľadom k týmto skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahovalo aj údaje o dátume splatnosti prvej splátky. V tomto smere poukázal na rozsudok SD EÚ vo veci C-42/15, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 a nález Ústavného súdu II. ÚS 341/07. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do novely bolo potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Mal za to, že výklad tzv. rozčleňovanie splátky bol založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce bolo nepresným prevzatím Smernice 2008/48/ES, to však prvoinštančný súd nezbavovalo povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku také ustanovenia úniijného práva, ktoré boli do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Konštatoval, že pre úverovú zmluvu boli podstatnými náležitosťami zložky vyplývajúce z § 493 Obchodného zákonníka, podľa ktorého údaje RPMN neboli v zmysle žiadneho zákona podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere a výšku RPMN zmluvné strany nemohli dohodnúť. S poukazom na § 2 písm. i) a § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. údaj o RPMN mal byť určený výpočtom na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, preto nemohlo ísť o údaj dohodnutý, ale predurčený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalobca neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa citovaného zákona, neurčil by tento údaj výpočtom podľa stanoveného vzorca v čase uzavretia zmluvy, ale uviedol by hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“, potom by porušil uvedený zákon. Ak by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca, takto určená RPMN by nebola vypočítaná v zmysle uvedeného zákona. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/60/2017 zo dňa 31.05.2017. Zároveň uviedol, že odplata za služby podľa Dohody o poskytovaní služieb nebola predmetom žalovaného nároku. Namietal rozhodnutie aj v časti zamietnutia nároku na zmluvnú pokutu. Skutočnosť, že ustanovenie o zmluvnej pokute nebolo individuálne dohodnuté nespôsobovalo jeho neplatnosť. Jasne a nesporne to vyplývalo z § 53 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolateľa zmluvná pokuta zodpovedá § 53b ods. 1 OZ a jeho vykonávacieho predpisu § 3a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Všetky ustanovenia a obmedzenia zmluvnej pokuty boli dodržané. Súd prvej inštancie rozhodnutie o zmluvnej pokute odôvodnil skutočnosťami, ktoré boli všeobecné, neurčité a nepreskúmateľné a v rozpore s § 53b ods. 1 OZ.

29. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie alebo ho zmenil a žalobe vyhovel.

30. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

31. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj

konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 06.10.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

32. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

33. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na doplnenie a zdôraznenia správnosti napadnutého rozhodnutia, aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

34. Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil to, že medzi stranami sporu bola neplatne uzavretá Zmluva o revolvingu, lebo žiadosť žalovaného nebola bez výhrad prijatá žalobcom, ale tento navrhol nové zmluvné podmienky, ktoré žalovaným už neboli písomne akceptované, preto nemohlo dôjsť k žiadnemu uzavretiu zmluvy, ktorú zákon pod sankciou neplatnosti vyžaduje uzavrieť písomne. Nemohli preto stranám sporu na základe neplatnej zmluvy vzniknúť práva a povinnosti z nej vyplývajúce. Žalobcovi mohol vzniknúť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške poskytnutých finančných prostriedkov žalovanému. V konaní však bolo preukázané, že žalovaný vrátil žalobcovi viac, ako mu on poskytol. Z uvedených dôvodov bolo správne, aby súd žalobu zamietol. Nebolo potrebným, aby súd prvej inštancie sa zaoberal aj podrobným vyhodnotením ďalších konkrétnych podmienok z takto neplatnej zmluvy, lebo to nemohlo na veci nič zmeniť.

35. Keďže odvolateľ namietal v odvolaní nesprávne právne posúdenie veci odvolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnej aplikácii právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávny právny záver (viď uznesenie NS SR z 27.07.2011, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Odvolací súd k uvedenému konštatuje, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, preto túto odvolaciu námietku považuje za nedôvodnú.

36. K odvolacej námietke týkajúcej sa tvrdenia o nesprávnom vyhodnotení súdom prvej inštancie skutočnosti, že medzi sporovými stranami nebola platne uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere z dôvodu rozdielných údajov RPMN medzi žiadosťou o poskytnutie spotrebiteľského úveru a oznámením o jeho schválení odvolací súd uvádza, že je potrebnú súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že nebola platne uzavretá Zmluva ako taká, lebo žalovaným nebol prijatý nový návrh žalobcu na jej uzavretie. (To sa týka aj údajov RPMN). Aj keď zmluva nebola platná a ak odvolateľ tvrdí, že nie je možné údaj o RPMN uviesť rovnaký tak v žiadosti, ako aj o schválenom úvere, odvolací súd uvádza, že technika uzatvárania úverových zmlúv žalobcom ako poskytovateľom týchto zmlúv má byť taká, aby spotrebiteľ prijal zmenený návrh dodávateľa, a to hoci týkajúci sa RPMN. Je potrebné však súhlasiť s odvolateľom, že údaj o RPMN musí vychádzať zo zákona, nemôže byť kreovaný len dohodou strán sporu. Neznamená to však, aby zmenené údaje bez toho, aby s nimi súhlasil spotrebiteľ, boli pre spotrebiteľa záväzné. V zmysle z. č. 129/2010 Z.z. bolo potrebné uviesť aj všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Do kategórie týchto predpokladov je nutné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Spotrebiteľ by inak nemohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jedného z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, umožňujúci posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údaje o ročnej percentuálnej miere nákladov

uvedeného v zmluve, mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy. Odvolací súd uvádza, že takýto názor bol už opakovane vyslovený vo viacerých rozhodnutiach tunajšieho krajského súdu.

37. K ďalšej odvolacej námietke týkajúcej sa zamietnutia nároku na zmluvnú pokutu odvolací súd uvádza, že pre neplatnosť zmluvy už nebolo potrebné to vyhodnocovať, lebo ani tento nárok nebol oprávnený. V teoretickej rovine však je možné sa v celom rozsahu stotožniť s názorom súdu prvej inštancie vo vzťahu k zmluvnej pokute, uvedeným v odôvodnení jeho rozsudku. Je nutné zdôrazniť, že v zmysle čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13 nekalá zmluvná podmienka spotrebiteľa nezaväzuje a v tejto súvislosti dokonca nie je potrebné, aby spotrebiteľ túto podmienku vopred napadol. Cieľ, ktorým je posilnenie ochrany spotrebiteľa totiž nemožno dosiahnuť, pokiaľ by sami spotrebiteľia boli povinní namietajú nekalý charakter zmluvnej podmienky. Účinnú ochranu spotrebiteľa možno zaručiť len vtedy, ak je vnútroštátnemu súdu priznaná možnosť posúdiť ex offa takúto podmienku. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offa nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak takúto podmienku považuje za nekalú, zdrží sa jej uplatnenia s výnimkou prípadu, keď spotrebiteľ proti tomuto namietajú (viď rozsudok Súdného dvora EÚ zo 14.06.2009, Pannon GSM C-243/08, 2009 I-04713).

38. Je treba zdôrazniť, že súd má oprávnenie vysloviť nekalosť zmluvnej podmienky v zmysle ust. § 298 ods. 1 z. č. 160/2015 Z.z. priamo v rozsudku. Tobôž musí takúto zmluvnú podmienku vyhodnotiť pri rozhodovaní o nárokoch uplatnených v súvislosti s ňou. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie má za to, že v prípade, ak by bola Zmluva platne uzavretá, bolo by nutné zmluvnú podmienku, uvedenú v čl. 8 bod 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere (ktorá je však neplatne uzavretá), týkajúcu sa omeškania dlžníka a jeho povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu by bolo nutné považovať za neprímerane vysokú, neplatnú, ktorá nebola individuálne dohodnutá a navyše predstavovala iba sankciu pre spotrebiteľa a nie žiadnu sankciu pre dodávateľa. Jednoznačne z toho by bolo možné usúdiť nevyváženosť vzťahu medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Aj z toho dôvodu by bolo správne žalobu zamietnúť čo do uplatnenej zmluvnej pokuty. Odvolací súd má za to, že takáto zmluvná podmienka v prípade, ak by bola Zmluva platne uzavretá, by spôsobovala nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, lebo bola koncipovaná tak, aby zaväzovala iba spotrebiteľa, avšak žiadna zmluvná pokuta nebola dohodnutá pre prípad porušenia zmluvných povinností na strane dodávateľa. Aj z toho dôvodu, by žalobca nemal nárok na zmluvnú pokutu proti žalovanému.

39. Odvolací súd zdôrazňuje, že Slovenská republika je v zmysle jej újnyých záväzkov, najmä článku 6 Smernice Rady 93/13/EHS, povinná zabezpečiť spotrebiteľovi vysokú mieru ochrany jeho práv v tom zmysle, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa v zmysle vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa. Účinnú ochranu v tomto zmysle možno dosiahnuť len ak má súd právomoc zhodnotiť neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti (viď rozhodnutie SD EÚ vo veci C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA). V zmysle § 298 v spojení s § 295 CSP je súd povinný aj bez návrhu skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok, a to všetkých podmienok súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, na tento účel a bez návrhu obstará a zabezpečí dôkaz a vykoná ho a výslovne uvedie vo výroku znenie zmluvnej podmienky ak dospeje k záveru o jej neprijateľnosti. Tieto ustanovenia predstavujú v Civilnom sporovom poriadku odôvodnenú výnimku z dispozičného princípu a z princípu ne ultra petítum. Pritom skúmanie neprijateľných zmluvných podmienok sa týka nielen samotnej spotrebiteľskej zmluvy, ale aj všetkých zmluvných dokumentov s ňou súvisiacich (napr. aj Všeobecných obchodných podmienok a pod.).

40. Vo všeobecnosti platí, že pri posudzovaní platnosti spotrebiteľskej zmluvy sa súdy musia zaoberať celkovou vyváženosťou práv účastníkov zmluvy a vychádzať z princípov ochrany spotrebiteľa ako jedného z kľúčových princípov súčasného občianskeho práva. Opačný postup vedie k porušeniu práva na spravodlivý proces zaručenému článkom 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (článok 46 Ústavy SR) (viď Nález Ústavného súdu ČR z 01.11.2016, sp. zn. I. ÚS/913/2016).

41. Okrajovo je možné ešte dodať, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku je potrebné považovať takú podmienku, ktorá vyvoláva nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorým je slabšia zmluvná strana. Pritom znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napíňa aj taká podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“. Za neprijateľnú je treba považovať aj zmluvnú podmienku vyvolávajúcu finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktorému v skutočnosti nebolo poskytnuté a slúži iba záujmom dodávateľa (najčastejšie ide o poplatky v spotrebiteľských

úverových vzťahoch, ktoré nie sú ani určité ani konkrétne a ani adekvátne poskytnutému plneniu). Súd pritom neprijateľnú zmluvnú podmienku nemodifikuje (porovnaj rozsudok SD vo veci C-618/10).

42. Zákon č.150/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č.40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, zakotvil s účinnosťou od 01.04.2004, t.j. dávno pred datovaním spornej zmluvy, do nášho právneho poriadku inštitút spotrebiteľských zmlúv. Zmyslom ochrany spotrebiteľa je ochrana osôb, ktoré sa zúčastňujú na právnych vzťahoch trhového hospodárstva, avšak nie kvôli dosiahnutiu zisku. Charakteristickou črtou Európskeho spotrebiteľského práva je ochrana slabšej zmluvnej strany a stieranie hranice medzi právom súkromným a verejným. Správne preto bolo tvrdenie súdu prvej inštancie, že spotrebiteľské zmluvy musia byť vyvážené a nemožno akceptovať, aby spotrebiteľ mal menej práv ako dodávateľ.

43. Podľa názoru odvolacieho súdu, aj zmluvnú pokutu je potrebné považovať za neplatnú v zmysle § 39 OZ tak, ako celú Zmluvu, preto nebolo možné žalobe vôbec vyhovieť.

44. Zmluvné podmienky dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve sa môžu odchýliť od podmienok upravených v Občianskom zákonníku len v prospech spotrebiteľa. Akákoľvek dohoda v spotrebiteľskej zmluve, ktorá zhoršuje postavenie spotrebiteľa, alebo ktorou sa spotrebiteľ vopred vzdáva svojich práv, nie je možná. Spotrebiteľské zmluvy by mali byť vyvážené a nemožno akceptovať, aby spotrebiteľ mal menej práv ako dodávateľ.

45. Náležitá ochrana spotrebiteľa vyplýva aj v súvislosti s poskytnutím nutnej ochrany spotrebiteľa vnútroštátnymi predpismi, čo je ukladané judikatúrou Súdneho dvora a koncepciou ochrany spotrebiteľa v rámci Európskej únie a jej orgánov.

46. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93. Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III: rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu či už právneho posúdenia veci alebo zmenu rozhodnutia ako takú.

47. Odvolací súd preto nepovažoval ani jednu z odvolacích námietok žalobcu za dôvodnú. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je možné jednoznačne vyvodiť jeho myšlienkové pochody a prijaté závery zo zisteného skutkového stavu. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu II. ÚS/44/03, I. ÚS/117/05, III. ÚS/191/2013). Rovnako z uznesenia NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.03.2016 vyplýva, že rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Odvolací súd preto dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu rozhodnutia v napadnutom rozsahu vytknúť žiadne nedostatky. Z rozhodnutia Ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS/252/04 vyplýva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov a rovnako neznamena ani to, aby strana sporu pred všeobecným súdom musela byť úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (viď tiež rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/50/04).

48. Správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

49. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

50. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a nasl. CSP tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nebol priznaný. V odvolacom konaní bol úspešnou stranou žalovaný, ktorý však v odvolacom konaní bol nečinný, zo spisu mu nevyplýva vznik žiadnych trov konania a navyše si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Bolo preto rozhodnuté, že stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva, a to aj v súlade s hospodárnosťou konania v zmysle čl. 17 Základných princípov CSP.

51. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).